

Мачевање као вештина старо је хиљадама година. Мач се користио од прадавних времена и био је једно од основних оружја у борби све до почетка савременог доба када су примат у борбама преузима ватрено оружје. Тиме су створени услови за развој мачевања као спортске дисциплине и данас се мачевање углавном вежба као вештина за изградњу и складан развој духа, ума и тела.

Мачевање се током своје дуге историје умногоме развијало и мењало, па тако свака област на свету има одређене особености у мачевању и специфичан приступ овој вештини. На истоку се мачевање развило у једном правцу и тако су настале вештине попут јапанског мачевања (кендо), корејског мачевања (гумдо и хапкидо) и кинеског мачевања (таи чи мач, кунг фу мач).

На западу је ток развоја вештине мачевања био знатно другачији. Све до Новог века у употреби су углавном били двосекли мачеви који су се држали једном или двама рукама. У Новом веку су заступљенији постали једносекли мачеви за једну руку (сабље), а тежиште се затим поступно пренело са мачева *којима се углавном сече*, на мач као оружје *којим се углавном боде* (италијански рапир, француски флорет), јер је утврђено да прецизан убод може бити бржи и убојитији од простог засека. То је условило и знатну промену у изгледу мача, нарочито у погледу дебљине и масивности сечива. Мачеви постају тањи и лакши, а вештина мачевања се мења и прилагођава новим тактикама за напад и одбрану, где се више ослања на брзину, прецизност и вештину него на снагу. Тиме су постављене основе за развој спортског мачевања у форми у којој се вежба данас.

Наиме, као спортска вештина најпре се развило у Италији током XVIII века, где је постало врло популаран спорт. Након италијанске школе, развила се и француска школа мачевања и ове две школе сматрају се зачетницима